

Лоран Гунел - „И ще откриеш съкровището в теб“

Широка усмивка на удовлетворение озари лицето на Алис, когато остави телефона. Потенциалният клиент от Катар се беше спрял на тяхната консултантска агенция. Преди шест месеца катарците дискретно бяха пуснали оферта, без да вдигат много шум. „Катар Интернешънъл Промоушън Ейджънси“ си търсеше западен партньор – искаше да излъска имиджа на страната си и да заличи подозренията във финансиране на групировката „Ислямска държава“.

След предварителния преглед бяха отсели пет агенции – две американски, една германска, една испанска и една френска, тяхната. Шансът за успех бе едно към пет и Алис беше твърдо убедена, че ще изберат тъкмо тяхната.

Пое си дълбоко въздух, отпусна се назад във фотьойла и го завъртя към големия прозорец на кабинета си, в който се отрази силуетът ѝ на делова жена: костюм със строга кройка в контраст с кестенявата ѝ дълга, свободно пусната чуплива коса. Угаси лампата на бюрото и отражението ѝ се стопи. На петдесет и третия етаж на кулата „Монпарнас“ на човек му се струваше, че виси във въздуха на притъмнялото небе, по което бавно се носеха няколко унили облака. В краката ѝ шумеше градът, възбуден и пулсиращ от живот, светлините грейваха една след друга в хилядите жилищни сгради, ширнали се, докдето ти стига погледът, и приютили милиони хора. Работният ден приключваше, улиците бяха задръстени от автомобили, а по тротоарите бавно пъплека дребни, безлични точки.

Алис се взря в гъмжащата тълпа и на устните ѝ се разля усмивка. Толкова хора имаше да убеждава, толкова предизвикателства да преодолява, толкова непознати усещания да изпитва... Откакто започна да посещава семинарите за личностно развитие на Тоби Колинс, тя изпитваше нарастваща вяра в себе си, работата ѝ носеше по-голямо удовлетворение въпреки напрегнатата обстановка на всекидневна надпревара.

Отново си пое въздух и се отпусна. По това време Тео беше у дома с бавачката. Пол щеше да се прибере късно, както обикновено. Може би тя щеше да е заспала, когато колата го оставеше долу пред входа на сградата. Как ли щяха да се издържат нощните таксита, ако ги нямаше работещите до късно адвокати?

Кога най-сетне ще могат да си вземат отпуск, запита се тя. Да заминат някъде всички заедно. Ако екипът ѝ спечелеше договора с катарците, тя щеше да получи увеличение на заплатата със сигурност. Или голяма премия. Просто нямаше начин да ѝ откажат.

Щяха да си подарят едно голямо семейно пътешествие. А защо не да отидат до Австралия? Австралия... нейна неосъществена мечта от младежките години. Телефонът звънна. Беше баща ѝ.

– В работата съм, татко.

– Скъпа, нали ще дойдеш в Клюни за уикенда?

– Да, така мисля.

– На това му казвам хубава новина! И Пол ли ще дойде?

– Ако не се окаже претрупан от бачкане, например, ако не трябва да обикаля клиентите си във Френ или Фльори-Мерожис. И ако склони да пропусне съботния си урок по рисуване. Единствената му страст извън обиколките по затворите.

– Поздрави го от мен – каза той през смях. – А, за малко да забравя, тази сутрин случайно срещнах Жереми. Никак не изглеждаше добре. Майка му много се тревожи, постоянно ми говори за това. Ако дойдеш за уикенда, тя би желала да му отделиш малко време, да му повдигнеш духа.

Жереми не се чувствал добре? Странно, тя изобщо не остана с подобно впечатление при предишното си посещение в Бургундия предния уикенд. Жереми... Високият му фин силует, тъмнорусата коса, яркосините очи, деликатните му и нежни черти, от които

лъхаше доброта. Двамата бяха израснали заедно в Клюни... Игрите на гоненица в руините на абатството, вечните облози на една целувка на новогодишното тържество, с които се предизвикваха взаимно. Лудите смехове в лозята по време на гроздобера, когато се спотайваха някъде, за да се насладят на гроздето, вместо да го берат. Първата им целувка в ъгълчето на устните на девет години – по нейна инициатива, а той се смути и стана червен като доматиите на чичо Едуар. Двамата мечтаеха да пътешестват заедно до другия край на Земята, в Австралия, където хората вървят на главите си. Австралия, още по онова време... Бедният Жереми, стана ѝ тъжно, като разбра, че той не се чувства добре... Необичайното му решение беше огромна изненада за всички, след като завърши с такава лекота образованието си, поне така изглеждаше. Неочаквано да се откаже от всичко с дипломата си на магистър по устойчиво развитие в джоба и да поеме по един свършено различен път...

Жереми. Той винаги се оказваше до нея, първо, когато тя загуби майка си, а непосредствено след това най-добрата си приятелка няколко години преди да срещне Пол. Загубата отключи в нея истинска екзистенциална криза. Той беше човекът, на когото се опря тогава, който я изслушваше с ангелско търпение, подкрепяше я, помагаше ѝ да се справи с обърканите си чувства. Сега и тя искаше да му помогне на свой ред, да стори нещо за него. Само че не знаеше какво.

Алис отново въздъхна дълбоко, хвърляйки поглед на тълпата долу. Нейната професия беше да помага на хората да преодоляват кризисни ситуации, психотерапията ѝ бе чужда.

* * *

Тежката входна врата изскърца под натиска и едва помръдна. Жереми се измъкна навън и я остави да се затвори сама и глухо да издрънчи като порта на затвор. Тръгна вдясно по улицката „Нотр Дам“ и дълбоко пое свежия въздух на чудесния мартенски ден. Крачеше по лъскавите павета, позлатени от слънчевите лъчи.

На ъгъла на улица „Сент Одил“ строгата сграда на финансовата служба със зарешетени прозорци още беше потънала в сън, за разлика от отсрещната будка за цигари и вестници, пред която се бяха наредили десетина кандидат-милионери, за да си купят билети от националната лотария. Първо задължителните данъци, после свободно избраните. Жереми излезе на „Ламартин“, главната улица на красивото градче Клюни с фасади в пастелни тонове и магазини с шарени витрини. Машинално преброи клиентите, които пиеха кафе на масите на тротоара пред „Ла Насион“. Кафето, каза си наум Жереми, поддържа ума буден, но никога не го събужда истински. Малко по-нататък, пред втората будка за цигари и вестници четиринайсетимата чакащи за лотарийни билети се готвеха да заложат на случайността, за да подобрят живота си. Жереми преброи двайсет и двама клиенти в магазина за колбаси и кетъринг „Дюпакие“, откъдето се носеха изкусителни миризми, способни да накарат вегетарианците да минат в лагера на месоядните, и добави нови десетина в „Пание воаяжбър“, които се наслаждаваха на парче сирене и чаша вино. Върна се по стъпките си и пое нагоре по улицата. Под косо падащите слънчеви лъчи изпъкнаха по-ясно цокълът от дялани камъни, яките подпори, тънките колони, капителите и останалите елементи в романски стил на фасадите на сградите. И в оптиката „Уолф“ имаше немалко клиенти, дошли с надеждата отличният професионалист да им помогне да подобрят зрението си. Въпросът беше щяха ли да виждат по-ясно собствения си живот? Трийсет и четирима бяха насядали на масите на тротоара пред сладкарницата „Жермен“, прочута далеч отвъд планинския регион Божоле. На устните на Жереми се появи лека усмивка и той си каза, че човек се отдава на лакомията, когато душата му е заета единствено от мисълта да задоволява тялото. Той сви вдясно в улица „Мюнисипал“ и пое към

абатството, мина покрай „Кафе дю Сантр“ в стил бел епок, където преброи дваайсет и осем клиенти вътре в залата и на масите отпред. Любителите на виното му се сториха по-многобройни в „Селие дьо л'Абей“. Излезе на площад „Абей“, заобиколи просторната, препълнена докрай тераса пред „Брасри дю Нор“ – имаше най-малко седемдесет бираджии – и тръгна по улица „11 август 1944“, после по улица „Мерсиер“ и улица „Бар“. Туристическата агенция обещавахе на клиентите да открият нови небеса, което накара Жереми да се усмихне. Отсреща беше „О плезир дивен“, другата винарна, където имаше също немалко посетители, дошли да се насладят на божественото удоволствие от виното, както обещавахе името на заведението. Странна игра на думи за напитка, която само обърква съзнанието ни, без никога да го извиси истински.

Няколко метра по-нататък улицата свърши на църковния площад, окъпан от слънцето. Няколко енориаши бърбеха на стълбите. Жереми ги поздрави пътьом и бутна тапицираната врата, която се затвори тихо зад него със странна въздишка. Той пристъпи в хладното пространство. Мракът в църквата беше пропит от мирис на влажни камъни, леко примесен с дъх на тамян. Жереми премина отстрани и стигна до хора, без да наруши царящата дълбока тишина. Влезе в сакристията и застина в полумрака. Камбаните забиха, той изчака да заглъхне и последният звук, който дълго отекваше под високите каменни сводове. Едва тогава пое бавно към амвона. Строени във величествена редица, колоните се извисяваха стремително към сводестите арки и се ключваха горе в огромни пресечени дъги по цялото протежение на църковния кораб. Всичко в църквата беше грандиозно и очертаващо едно изумително обемно пространство, изпълнено с тържественост. Страничните пътеки и дори централната част бяха в полумрак, но вдигайки очи, човек виждаше заслепяващата светлина, окъпала сводовете в почти свръхестествен блясък. Жереми сведе поглед към събралите се енориаши. Дванайсет. Дванайсет души бяха насядали тук-там по пейките на първите редици. Той започна службата.